

[Frode Jakobsen.]

Europahærens vanskeligheder ligger derimod klart for dagen; efter min mening er det dog vanskeligheder på overfladen, et tovtrækkeri om, hvordan en Europahær skal være. At en Europahær vil komme, nærer jeg ikke megen tvivl om, simpelthen fordi Tysklands deltagelse i demokratiernes forsvar ikke kan undværes, samtidig med at en selvstændig, national tysk — hær efter min mening med rette — ikke vil blive tålt.

Er det da ikke rigtigt at standse arbejdet med Europahæren og standse arbejdet på at drage tyskere ind i demokratiernes forsvar og i stedet sørge for, at det endelig kommer til firemagtsforhandlinger om Tyskland?

Danmark har udtalt sit ønske om firemagtsforhandlinger om Tyskland, en række socialdemokratiske partier i Europa har udtalt det samme. Jeg er fuldstændig enig i det ønske; kan man nå en ordening på Tysklandsproblemet, vil en af de største krigsfarer i Europa være fjernet. Men arbejdet på en Europahær er ingen hindring for en forhandling om Tyskland, man kan snarere sige tværtimod.

Planen om en Europahær er forudsætningen for forhandling; uden planen om en Europahær er der ingen grund til at tro, at der nogensinde var kommet et russisk tilbud om at forhandle om Tyskland. Det er derfor bagvendt, når en række medborgere og en række ærede medlemmer af dette ting kræver planerne om en Europahær lagt på hylden, for at man kan komme til at forhandle, for det er selve planen om en Europahær, der har skabt betingelserne for, at man kan forhandle. Arbejdet med en Europahær må ikke standse, men samtidig bør alt gøres for, at firemagtsforhandlinger kan komme i gang, og for at de kan føre til et resultat. Opnår man gennem forhandlingerne resultater, der gør en Europahær overflødig, så så meget desto bedre. Der er vel ingen i denne sal, der ønsker en hær af kærlighed til en hær. Og er der vilje til forhandling, kan man opnå et resultat, længe inden man kan oprette en Europahær med tyske soldater — tyske soldater i større tal vil alligevel ikke kunne stå der hverken i 1953 eller 1954.

Der er grund til at forhandle, og forhandling må naturligvis betyde resignation overfor det, der er det ideelle: et frit, samlet Tyskland tilsluttet Vestens demokratier

i enhver henseende, også med hensyn til forsvar. Det ville nemlig betyde, at russerne ikke havde opnået noget som helst. Det realistiske udgangspunkt er, at russerne sidder på en trediedel af Tyskland, og at de ikke giver noget fra sig for ingenting. Der er grund til at forhandle, men der er ingen grund til at standse opbygningen af den Europahær, der har skabt mulighederne for forhandling.

Der er ingen modsætning imellem Edenplanen og de 6 landes ønske om at slutte sig sammen. Man kan gå et skridt videre. Edenplanen kan blive en opmuntring for de 6 lande til at gå fremad. Det er ingen hemmelighed, at nogle indenfor de 6 lande er betænkelige ved at blive lukket inde alene sammen. Jeg tror ikke, at planen om en Europahær ville være kommet så vidt uden Storbritanniens garantier. De har beroliget Frankrig overfor Tyskland. På samme måde kan Edenplanen, broen mellem de 6 og de 9, give de ængstelige i de 6 lande mod til at gå videre, de, der er i dag er bange, hvadenten deres frygt går ud på, at Tyskland eller den katolske kirke skal komme til at dominere.

Edenplanen er ikke nogen meget klar plan, det er snarere en tendens end en plan. Edenplanen er ikke noget at råbe hurra for. Den skaber i Europarådet to slags medlemmer: hele medlemmer, nemlig repræsentanter for de 6, og halve medlemmer, vi, der repræsenterer de 9. Den løser ikke vore vanskeligheder, den er snarere en sørgelig konstatering af en sørgelig kendsgerning, men den er, hvad vi kan opnå i dag, hvis det hele ikke skal falde fra hinanden.

Der har været en betydelig modstand mod Edenplanen fra fastlandets federalister. De har tabt tålmodigheden overfor England. Man har mistænkeliggjort Edenplanen som en engelsk opfindelse for yderligere at forsinke de 6 landes bestræbelser. En komité i Europarådet har nu i samlingen i september udarbejdet et mere detaljeret forslag om, hvordan Edenplanens bedst kan anvendes i praksis. Denne plan betyder desværre ikke den fulde udnyttelse af Edenplanens muligheder. Den betyder på nogle punkter en svækkelse. Til gengæld er det lykkedes at få den vedtaget næsten enstemmigt i Europarådets rådgivende forsamling. Det er nu udenrigsministrernes tur til at tage stilling til denne mere detaljerede